

ИВАЙЛО ПЕТРОВ ЕЛЕНЪТ

chitanka.info

Предполагах, че бай Шано няма да има настроение за лов след бягството на дъщеря си. Но той бе истински ловец и ме събуди рано сутринта. Насред селото се събрахме с други ловци и тръгнахме към планината. С нас имаше четири гончета. Когато слънцето изгря, ние бяхме на Върха, красив планински кът, от който се виждаше цялото поле. Бай Шано постави всички на пусия и слезе доле да пусне гончетата.

Аз заставах до един белокор бук и се взирах наоколо. През стеблата на дърветата прозираше слънчева светлина и в нейните ярки снопове се отразяваше разноцветна мъгла. Отдясно се виждаше склонът на един скат, заспал под меланхоличната красота на първите есенни багри.

Кучетата се обадиха откъм другия край на дола. Ловците насочиха пушките напред. Чуха се стъпки върху сухите клонки и ето, сред буките се показва елен. Поспираше и извиваше глава на всички страни. Когато минаваше по откритите полянки, гърбът, рогата и очите му отразяваха ярката слънчева светлина. Той бе великолепен с простотата на сивия си цвят, с изящните си линии, с плахите си стъпки. Вървеше по-далеч от изстрел, но всеки очакваше да се отправи към него. Очаквах го и аз със замряло сърце. Не толкова от вълнение, колкото от страх. Насочвах цевите ту към гърдите, ту към главата му и се молах да отmine. Разбира се, ако той излезеше срещу мен, щях да стрелям право в сърцето му. Не бе възможно да го пожалея. Ловът е суета. Човек убива красивите животни, за да се поласкае от глупавото чувство, че е добър стрелец. Да получи похвала от ония, които го наблюдават... А може би това чувство е привидно. Може би зад това чувство се крие някаква атавистична жажда у човека да изстребва...

По посоката, която следваха кучетата, разбрахме, че еленът се прехвърли от другата страна на билото. Пристигна бай Шано, пребледнял от умора и вълнение. Поведе ни отвъд билото, за да ни постави на нови пусии. Пред нас се откри просторна долина, обрасла с ниски дъбови шуми и папрат. Кучетата гонеха с настървение.

Всички виждахме движенията на елена. Той бягаше по пътеки и поляни разтревожен, но неуязвим. Цялата планина бе негова. Но когато се опита да излезе от долината, първата пушка го посрещна из засада. Той се върна с големи скокове. Стотина метра по-долу се натъкна на нова засада. Всеки опит да се измъкне от обръча му струваше две циви

едри сачми. Сега вече той летеше над шумите с красиви плонжове, залепил рога на гърба си. Ловците го наблюдаваха с възхищение. „Ех, че красота! Плува като риба във вода!“ Но същевременно се целеха в него и изпращаха в тялото му по две цеви.

Мина повече от час. Еленът, вече смъртно ранен, правеше все по-къси скокове и се въртеше без посока. Най-после се изгуби от очите ни. Кучетата почнаха да лаят на мястото. Бай Шано изскочи отнякъде и извика:

— Готово! Кучетата го навъртяха.

Той се спусна презглава по склона. Спуснахме се и ние след него. Еленът лежеше на една широка поляна с изопнати напред крака и залепени на гърба рога. С онзи устрем, с който летеше над шумите. Всеки от нас опипа рогата, шията и краката му, възхищавайки се на една красота, в която нямаше живот.

Бай Шано, който се вълнуваше, докато преследвахме елена, сега бе равнодушен и строг. Подкани другите да не се помайват и започна да дере с още трима помагачи. На полянката закипя работа. Насъбраха сухи дърва, запалиха огън, приготвиха дълги шипове. Замириса на дим и топла кръв, като че се извършваше жертвоприношение на езически бог. Бай Шано кормеше елена с опитността на хирург. По едно време избърса носа си с ръкав, изправи се и почна да се тюхка:

— Напразно си губихме времето, момчета! Няма да си хапнем месце. Злъчката му се спускала. Който хапне, ще се отрови.

— Жалко! — каза един млад ловец. — Аз пък се радвах, че ще занеса вкъщи еленско месо...

Избухна запорожки смях. Бай Шано се смееше от сърце. Това бе коронната му шега с новациите, които не знаят, че еленът няма злъчка.

Така започна ловджийската веселба. Намериха се шишета с вино и ракия. Над жарта цвърчаха дреболиите на елена, забучени на дълги шишове. Шишетата минаваха от уста на уста. Всички разказваха невероятни ловни приключения и всички вярваха.

Късно следобед поехме към селото. На полянката, където преди няколко часа лежеше еленът, остана една голяма локва кръв.

Слънцето се оглеждаше в нея.

Това вече на нищо не прилича! От четири дни не съм пипнал писалката. Скитам безцелно из града и още по-безцелно зяпам по витрините. Вечер чета до късно и очаквам някой да почука на вратата.

Напразно. Като че влаковете спряха, а болниците и съдилищата се затвориха. Съквартирантите ми бяха неприятни в първите дни, а сега ми липсват. Благодарение на тях изпълних някои страници от бележника си. Стана ми навик да ги наблюдавам, да гадая житието-битието им, а после да записвам каквото съм чул и видял. Забелязал съм, че хората са най-откровени в няколко случая: на война, на лов, във влака и хотела...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.